

inspektører, hvis antal samtidig foreslås nedsat fra 6 til ca. 3. I den lignende skrivelse af 29. april 1948 gav kirkeministeriet rent foreløbigt, med forbehold om senere nøje prøvelse af forslaget tilslutning til amsudvalgets indstilling om ansættelse af ca. 20 amsarkitekter, der (i modsætning til de kgl. bygningsinspektørers under I. omtalte forslag) skulle ansættes som statstjenestemænd med en slutløn med samtlige tillæg på ialt 17 000 kr. årlig, hvortil skulle lægges et årligt honorar på ca. 5 000 kr. for tilsyn med kirkerne, tilvejebragt ved et beløb på 50 kr. årlig fra hver kirke, hvorhos de pågældende *ikke* skulle have ret til privat praksis.

III. I den endelige, trykte 4. betænkning fra forvaltningskommissionen er forslaget om ansættelse af amsarkitekter imidlertid undergået betydelige ændringer i forhold til amsudvalgets foreløbige indstilling.

Amsarkitekternes arbejdsområde vil blive overordentligt omfattende, se betænkningen side 73—75, hvor bl. a. nævnes funktioner med hensyn til byggestøttelovgivningen, byggelovgivningen, byplanlovgivningen og fordeling af byggematerialer. Endvidere skal amsarkitekterne i et vist omfang projektere og lede byggeri for staten samt yde bistand ved administrationen af en række andre forhold.

Forvaltningskommissionens forslag vedrørende kirkebygninger og præstegårde findes i betænkningen under II. G., side 61—62.

Det hedder heri: „Med hensyn til den af de kgl. bygningsinspektører hidtil udøvede konsulentvirksomhed for kirkeministeriet vil amsarkitekterne formentlig kunne overtage en ikke ubetydelig del af denne, men når talen er om kirker, hvis arkitektur har en særlig historisk-arkæologisk interesse, bør konsulentvirksomheden vedblivende udøves af bygningsinspektørerne“.

Nærværende ministerium vil — som allerede udtalt i skrivelse af 8. juli 1949 til direktøren for nationalmuseet — ikke lægge skjul på, at man nærer megen betænkelighed ved at gå med til, at den væsentlige del af tilsynet med folkekirkens kirkebygninger skulle overgå til administrative embedsmænd med en så overordentlig omfattende og spredt virksomhed som den, der foreslås henlagt til amsarkitekterne, og man må i alt fald kræve fornøden tid til en nøje prøvelse af forslaget og drøftelse af dette med stiftsøvrighederne, eventuelt også provstiudvalgene.

Dertil kommer, at direktøren for nationalmuseet i sin svarskrivelse af 29. juli 1949 har udtalt meget vægtige betænkeligheder ved den foreslåede nyordning. Man anfører, at det hidtidige bygningskyndige tilsyn med vore kirkebygninger — bortset fra de ca. 40 kirker, der er underlagt det såkaldte „særlige kirketilsyn“ — har været utilstrækkeligt, bl. a. fordi de 6 kgl. bygningsinspektørers distrikter har været alt for omfattende (i et enkelt af dem ligger der således over 600 kirker). Det har endvidere været uoverkommeligt for dem at *afsyne* de af ministeriet approberede restaurerings- og ombygningsarbejder ved kirkerne. De foreslåede amsarkitekter vil vel have forudsætninger for at kunne føre et betryggende tilsyn over kirkernes vedligeholdelse, men når deres antal foreslås nedsat fra oprindelig 20 til 8, vil et sådant tilsynsarbejde medføre en overordentlig belastning af deres arbejdskraft, idet over 2 måneder af deres samlede arbejdstid vil medgå, såfremt de årlig skal tilse samtlige indenfor deres område liggende kirker. Direktøren antyder derfor den mulighed, at amsarkitekterne kunne tilforordnes provstiudvalgene som bygningskyndige medlemmer, hvorved de kun hvert 3. år kommer til at deltage i provstesynerne.

Med hensyn til det af forvaltningskommissionen fremsatte forslag, at tilsynet med „de bygninger, hvis arkitektmæssige behandling fordrer en særlig historisk-arkæologisk indsigt“, ikke skal underlægges amsarkitekterne, men som hidtil varetages af de kgl. bygningsinspektører, bemærker direktøren, at han ikke kan finde det ønskeligt, at det hid-